

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Г'ю Лофтінґ

**ІСТОРІЯ
ЛІКАРЯ ДУЛІТЛА**

**ІСТОРІЯ ЛІКАРЯ ДУЛІТЛА,
ЙОГО НЕЗВИЧАЙНОГО ЖИТТЯ
НА БАТЬКІВЩИНІ
І НАДЗВИЧАЙНИХ ПРИГОД
В ЧУЖИХ КРАЇНАХ**

Харків
«Фоліо»
2020

Перша глава ПАДДЛБІ

Колись давно-давно, багато років тому, коли наші дідусі й бабусі були ще маленькими дітьми, жив собі один лікар; звався він Дуліттл, Джон Дуліттл, і був доктором медицини, а це значить, що був він справді гарним лікарем і дуже багато знав.

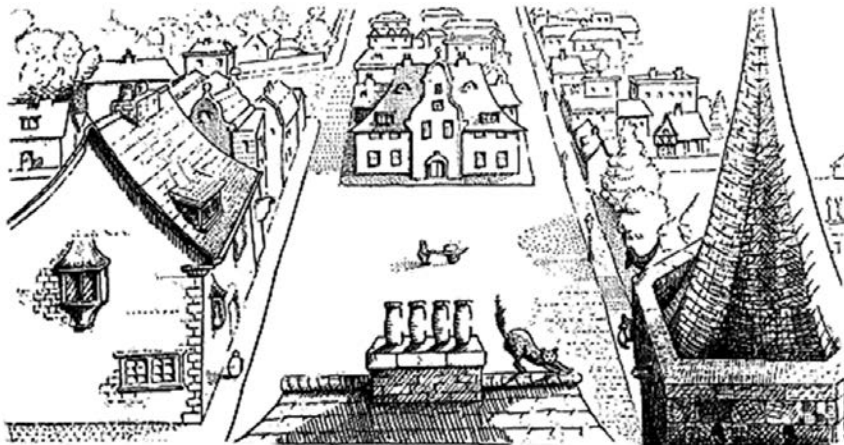
Мешкав він у невеличкому містечку, яке називалося Паддлбі-на-Болоті. Усі жителі містечка, і старі, і молоді, добре знали його. Тож коли він проходив вулицею у своєму високому циліндрі, усі казали: «Он іде наш Лікар! Ото розумний чоловік!» А собаки і діти збігалися звідусіль і йшли за ним слідом; і навіть ворони, які оселилися на церковній дзвіниці, починали каркати й кивати головами.

Будинок, у якому він проживав на самому краю містечка, був досить-таки маленьким; зате його сад був дуже великим, там була і простора галявинка, і кам'яні

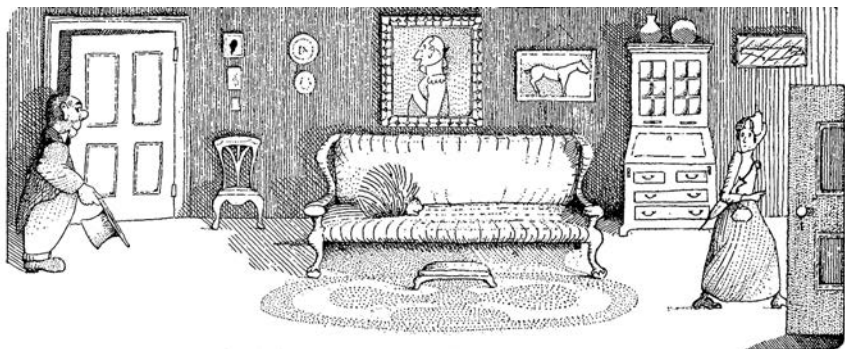
лавки, і плакучі верби, що похилилися додолу. Його сестра, Сара Дуліттл, дбала задля нього про порядок у домі, але за садом Лікар доглядав сам.

Він надзвичайно любив звірів і тримав багато різних домашніх улюбленців. Окрім золотої рибки в ставку у глибині саду, мав він кроликів у коморі, білих мишей в своєму піаніно, білочку в шафі для білизни і їжака в підвалі. У нього також була корова із телятком, і старий кульгавий коняка, що мав аж двадцять п'ять років, і курчата, і голуби, і двоє ягнят, і багато інших тварин. Але найбільшими його улюбленцями були качка Чап-Чап, пес Джип, підсвинок Чав-Чав, папужиха Полінезія і пугач Пу-Пу.

Його сестра частенько бурчала з приводу отих усіх звірів і казала, що через них дім став незатишним. А одного дня якась стара пані, що прийшла на прийом до лікаря з ревматизмом, всілася на їжака, який саме дрімив на дивані, і після цього більше ніколи у Дуліттла вже

*Невеличке містечко, яке називалося
Паддлбі-на-Болоті.*

І вона більше ніколи у Дуліттла не з'являлася.

не з'являлася, а натомість щосуботи їздила до іншого лікаря в Оксенторп, сусіднє містечко за десять миль.

І тоді його сестра, Сара Дуліттл, прийшла до нього й сказала:

— Джоне, як ти можеш очікувати, щоб хворі приходили до тебе на прийом, якщо ти тримаєш у домі усю цю звірину? Чи ж у пристойного лікаря може бути в передпокої повно їжаків і мишей! Це вже четвертий пацієнт, якого вижили ці тварини. Сквайри Дженкінс і Персон казали, що й близько більше не підйдуть до твого дому — хоч якими б хворими вони були. І ми кожного дня стаємо дедалі біднішими. Якщо ти й далі так продовжуватимеш, ніхто з поважних людей не захоче мати тебе за свого лікаря.

— А я люблю тварин більше, ніж «поважних людей», — відповів Лікар.

— Ти якийсь дивний, — кинула сестра і вийшла з кімнати.

Час минав, і в Лікаря ставало все більше й більше тварин; а людей, які приходили до нього на прийом, усе

менше й менше. Аж поки не залишилося нікого, окрім чоловіка на прізвисько Котяче М'ясо, якому не заважали ніякі звірі. Але Котяче М'ясо не був занадто багатим і хворів тільки раз на рік — на Різдво, коли він зазвичай давав Лікареві шестипенсову монетку за пляшечку з мікстурою.

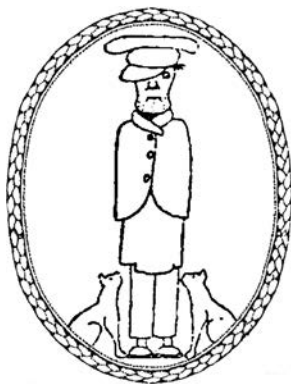
Шести пенсів на рік було явно замало, аби прожити, — навіть у ті давні-давні часи; і якби в Лікаря не було трохи грошей, які він накопичив у своїй скарбничці, то невідомо, що б із ними трапилося.

Проте він і далі знаходив нових улюбленців, а прогодувати їх коштувало чимало, тому грошей, які він заощадив, ставало менше й менше.

Тоді він продав своє піаніно, а мишей переселив у шухляду бюро. Проте гроші, які він за нього виручив, також почали танути, довелося продати й коричневий костюм, який одягав по неділях, та злидні й далі ставали все гіршими й гіршими.

І тепер уже, коли він ішов вулицею у своєму циліндрі, люди казали одне одному: «Ось іде Джон Дуліттл, Доктор Медицини! Були часи, коли він був найвідомішим лікарем у всьому Західному Краї. А тепер погляньте-но на нього — у нього геть немає грошей, а його шкарпетки всі в дірках!»

Однак собаки, і коти, і діти все одно збігалися звідусіль і йшли услід за ним по місту — так само, як вони це робили, коли він був багатим.

Друга глава МОВА ТВАРИН

Ще сталося одного дня, коли Лікар сидів у себе на кухні й вів бесіду з Котячим М'ясом, який прийшов на прийом із болями в шлунку.

— А чому б вам не покинути лікувати людей і не стати звірячим лікарем? — запитав Котяче М'ясо.

Папуга Полінезія, яка сиділа на підвіконні, дивлячись на дощ і наспівуючи сама собі якусь матроську пісеньку, тут же припинила співати й стала слухати.

— Бачте, Лікарю, — вів далі Котяче М'ясо, — ви знаєте все про тварин, набагато більше, ніж усі оці ветеринари. Ота книжка, що ви написали про котів, ну то вона ж просто чудова! Я сам не вмю читати й писати — а то, мабуть, теж написав би кілька книжок. Але моя жінка, Теодосія, вона вчена, так-так! І вона читала мені вашу книжку. Справді чудово, це все, що я можу сказати, — чудово. Ви б і самі могли бути котом. Ви знаєте,

Зміст

<i>Перша глава. Паддлбі</i>	4
<i>Друга глава. Мова тварин</i>	8
<i>Третя глава. Нові проблеми з грошима</i>	17
<i>Четверта глава. Звістка із Африки</i>	23
<i>П'ята глава. Велика мандрівка</i>	29
<i>Шоста глава. Полінезія і Король</i>	36
<i>Сьома глава. Міст із мавп</i>	42
<i>Восьма глава. Вождь Левів</i>	50
<i>Дев'ята глава. Мавпяча рада</i>	55
<i>Десята глава. Найрідкісніша тварина з усіх</i>	59
<i>Одинадцята глава. Чорний принц</i>	65
<i>Дванадцята глава. Медицина і магія</i>	70
<i>Тринадцята глава. Червоні вітрила й сині крила</i>	79
<i>Чотирнадцята глава. Щуряче попередження</i>	83
<i>П'ятнадцята глава. Варварійський Дракон</i>	88

<i>Шістнадцята глава. Пу-Гу слухач</i>	94
<i>Сімнадцята глава. Океанські пліткарі</i>	99
<i>Вісімнадцята глава. Запахи</i>	104
<i>Дев'ятнадцята глава. Склея</i>	111
<i>Двадцята глава. Рибалчине місто</i>	117
<i>Остання глава. Знову вдома</i>	122

